

Fasteherdabrev 2020

Kära vänner, Herrens älskade och heliga i Stockholms katolska stift!

Det är inte litet som Jesus förväntar sig av oss: ”Var fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig” (Matt 5:48). Redan Mose fick höra samma sak: ”Ni skall vara heliga, ty jag, Herren, er Gud, är helig” (3 Mos 19:2). Det centrala budet både i det Nya och Gamla testamentet är att vi skall vara heliga och fullkomliga. Vi kan först tycka att det är för mycket begärt och stört omöjligt. Det kan ta tid för oss att inse att det är blodigt allvar, ja, att denna kallelse till helighet är den största nåd och gåva man kan föreställa sig. ”Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?” (1 Kor 3:16). Det kan ta tid för oss att förstå vår egen värdighet och kallelse som gränsar till det oändliga. Egentligen behöver vi hela vårt liv för att ta till oss detta och förstå Guds stora nådegåva till oss, som samtidigt är en livsuppgift som ständigt måste ta oss mer och mer i anspråk. Genom sin nåd vill Gud förvandla oss till en allt större Kristus-likhet och ge oss del av sin egen helighet. ”Ni tillhör Kristus och Kristus tillhör Gud” (1 Kor 3:23). Vi är kallade att återspegla Jesus i allt vad vi gör och säger. Människor har all rätt i världen att förvänta sig att vi som kallar oss kristna kan ge dem en aning om honom genom det vi är och gör. Inte minst i en sekulär omgivning är vårt personliga kristna vittnesbörd avgörande för att hjälpa människor att få möta Jesus och ta emot hans budskap.

Mycket av den kritik som vi hör mot oss kristna och vår kyrka beror på att vi inte har lyckats förmedla något av denna trons helighet och den fullkomliga kärlek, som Jesus har gett oss del av. Fastetiden är en tid av omvändelse som vill hjälpa oss att komma Gud närmare och efterfölja hans Son på ett ännu ivrigare sätt. Därför är det viktigt att vi tar oss mer tid för bön och bibelläsning och närmar oss biktens och eukaristins sakrament med större iver och vördnad. Då får vi också inspiration för att utföra de kärlekens gärningar, som gör det tydligt att vi verkligen menar allvar med vår omvändelse.

Jesus ger oss i dagens evangelium exempel på vad detta innebär: ”Om någon slår dig på högra kinden, så vänd också den andra mot honom” (Matt 5:39). Om någon kränker och behandlar oss illa har vi ett utmärkt tillfälle att visa vad det innebär att tillhöra en korsfäst Herre. Därför måste vi också vara beredda att stå ut med förtal och missaktning. Johannes av Korset säger något som låter ganska magstarkt: vi måste törsta efter förakt. När han som är världsalltets Herre och blev människa för vår skull fick tåla förakt, kan vi bli honom mer lika om vi också får smaka på detta. Samtidigt måste vi föresätta oss att aldrig ge igen med samma mynt. I vår tid öser man ofta föraktfulla tillmälen över varandra, inte minst på sociala medier. Ibland får vi stå ut med att bli illa bemötta, men vi får aldrig sänka

oss så lågt som katoliker i Sverige att vi själva använder oss av ett sådant språk. ”Värj er inte mot det onda” (Matt 5:39), säger Jesus.

Något som vi som katoliker i Sverige måste lägga oss mer vinn om är att visa mer omsorg om fattiga och behövande i vår närhet. Jag är mycket tacksam för all hjälp som vi tack vare er alla kan förmedla genom Caritas till offer för krig och katastrofer i andra länder. ”Ge åt den som ber dig, och vänd inte ryggen åt den som vill låna av dig” (Matt 5:42). Vi tänker att det är stat och kommun som skall hjälpa dem som behöver hjälp här i Sverige, men vi ser samtidigt att så många människor hamnar utanför i kylan. Både som församling och som enskilda behöver vi tänka efter hur vi bättre kan motsvara Jesu förväntningar på oss. Om vi lever av hans helighet och kärlek, blir det naturligt för att tänka mer på de behövande än på våra egna behov. Om vi inte har känt igen Jesu ansikte i hans fattiga och utsatta lemmar, kan han inte heller känna igen oss som sina lärjungar.

”Älska era fiender och be för dem som förföljer er, då blir ni er himmelske Faders söner” (Matt 5:44–45). Det tydligaste kriteriet på att vi verkligen är Jesu lärjungar är att vi älskar och ber för fiender och förföljare. Vi vet att kristna förföljs i många länder. Det är vår plikt som medkristna att be för dem och hjälpa dem, men utan att hata deras förföljare. Vi måste engagera oss mer för dessa kristna och andra som förföljs för sin tros skull. Samtidigt måste vi akta oss för att dras med av hatfyllda stämningar. Därför blir den interreligiösa dialogen allt viktigare i vår tid. Påven Franciskus påminner oss ständigt om detta och uppmanar oss att mer aktivt bidra till en värld, där troende av olika religioner arbetar gemensamt för fred och försoning och för att skapelsen inte skall missbrukas och förstöras.

”Guds tempel är heligt, och ni är det templet” (1 Kor 3:17). Ständigt måste vi återkomma till denna vår kallelse till helighet. Vi får inte fastna i det som påven kallar ”globaliseringens likgiltighet”. Det är så lätt att glida ner i liknöjdhet och medelmåttighet. Fastetidens rop på omvändelse måste eka inom oss och driva oss att söka Guds rike, att älska hans bud och försöka fullgöra dem i vårt dagliga liv. Genom bönen bevarar vi en ständig kontakt med den levande Herren och får kraft att sprida hans kärlek i ord och handling. Vi ber om Jungfru Marias hjälp och beskydd, så att vi tillsammans kan bli Jesus och hans kyrka mer trogna och vittna med större iver om honom i vårt svenska samhälle.

Med min förbön och välsignelse,

Stockholm den 25 januari 2020, Paulus’ omvändelse

+Anders Arborelius ocd